

РЕШЕНИЕ

№ 1884

гр. Пловдив, 28.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кристина Янк. Табакова

при участието на секретаря Радка Ст. Цекова
като разгледа докладваното от Кристина Янк. Табакова Гражданско дело № 20215330113155 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба на „Централна ремонтна база 2001“ ООД, ЕИК 113549612, против „МАУСС“ ЕООД, ЕИК 830166352, с която са предявени обективно съединени установителни искове от с правна квалификация чл. 422 вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 258 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на **13730.58 лева - главница**, представляваща неизплатена част от задължения по фактура № 1000000470/26.04.2018 г. за полагане на асфалтова смес, включваща изработка на шахти, изкоп и депониране на земна маса, монтаж на линеен отводнител, доставка и валиране на фракции и полагане на асфалтова смес, както и сумата от **4149.70 лева – обезщетение за забава** за периода от 26.05.2018 г. до 17.05.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.05.2021 г. – датата на подаване на заявлението в съда, за които суми е издадена Заповед № 4544/20.05.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 7941/2021 г. по описа на ПРС. Претендират се разноски.

В исковата молба се твърди, че между страните имало трайни търговски отношения. По-конкретно, ищецът твърди, че ответното дружество му е възложило през месец март 2018 г. да положи асфалт на отсечката, свързваща а. Ю. с главен път ***, което включвало изработка на шахти, изкоп и депониране на земна маса, монтаж на линеен отводнител, доставка и валиране на фракции и полагане на асфалтова смес. Договорката била постигната на 30.03.2018 г., когато била издадена фактура № 1771/30.03.2018 г. за авансово плащане в размер на 12 000 лева с вкл. ДДС, като след приключване на работата била издадена фактура № 1000000470/26.04.2018 г. на обща стойност 38 730.58 лева с вкл. ДДС, с описание на материали и дейности по количества и стойности, след приспаднал аванс от 12 000 лева по предходната фактура, платен на 05.04.2018 г.

Ищецът твърди още, че срокът за изпълнение на договора е 25 дни от датата на плащане на аванса. Излага, че с плащането на аванса от ответника на 05.04.2018 г., е налице приемане на постигнатите договорки между страните, поради което ищецът започнал

изпълнение на възложената му работа. Изпълнението на възложената работа приключило на 26.04.2018 г., за което била издадена фактура №1000000470/26.04.2018 г., в която подробно са изброени вложените материали и извършените дейности по количества и цени. Срокът за плащане бил 30 дни от датата на издаване на фактурата.

Ищецът твърди, още, че на 02.05.2018 г. ответното дружество е превело сумата в размер на 20 000 лева, а на 18.09.2018 г. са преведени още 5000 лева, след което плащанията били преустановени. Предвид извършените частични плащания, счита, че ответникът е приел извършените във фактурата дейности и работи, без забележки.

Така от общо дължимата сума в размер на 38790.58 лева с вкл. ДДС били платени само 25 000 лева по процесната фактура № 1000000470/26.04.2018 г., а остатъка от 13 730.58 лева останал дължим.

Освен това, претендира и обезщетение за забава в размер на 4 149.70 лева, за периода от 26.05.2018 г. – 17.05.2021 г.

Поради липсата на плащане, ищецът подал за същите заявление за издаване на заповед за изпълнение, като по образуваното ч.гр.д. № 7941/2021 г. по описа на ПРС против длъжника била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за посочените суми, ведно със законна лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението в съда – 17.05.2021 г. до окончателното плащане и разноски. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, постъпило възражение за недължимост, поради което за ищеца се породил правен интерес да инициира настоящия процес с предявяване на установителните искове в срока по чл. 415 ГПК.

Моли се за уважаване на претенцията за главница, ведно със законната лихва от подаване на заявлението. Претендират се сторените в заповедното и в настоящото производство разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът „МАУСС“ ЕООД, ЕИК 830166352, е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове.

На първо място, излага становище, че предявената искова молба била нередовна, тъй като ищецът не сочил обстоятелства относно какви по вид, количество и единични цени дейности /СМР/ са извършени от ищеца.

В условията на евентуалност, оспорва предявените искове, като твърди, че всички, реално извършени и възложени от ответника строителни дейности са платени и с направените плащания от 37 000 лева с ДДС, задълженията му към ищеца са изцяло погасени. В тази връзка сочи, че от представената фактура № 1771/30.03.2018 г. се установявало, че е възложено единствено полагането на асфалт, което било единствено поръчаната от него дейност. Възразява, че част от стойността, посочена във фактура № 470/26.04.2018 г., е за дейности, които реално не са извършени или ако са извършени, това било направено не по негово възлагане и в имот, който не е собственост на представяваното от него дружество.

Ето защо и, счита, че не дължи плащане на нищо повече от възложеното и реално изпълненото, което се равнявало на заплатените 37 000 лева с вкл. ДДС.

Предвид изложеното, искането е да се отхвърлят предявените искове.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и с оглед изявленията на страните, намира от фактическа и правна страна, следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 7941/2021 г. по описа на ПРС, IV гр.с., в полза на ищцовото дружество е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 4544/20.05.2021 г. за исковите суми. В срока по чл. 414 ГПК ответното дружество е възразило срещу заповедта. В предоставения на ищеца от съда едномесечен срок за това е подадена настоящата искова молба.

Съдът намира, че направеното от ответника възражение за нередовност на исковата молба, е неоснователно, тъй като същата отговаря на изискванията на чл. 127 и чл. 128 ГПК и при проверка съдът констатира, че предявените искове са допустими. Ищецът е изложил всички обстоятелства, на които основава исковете си, като е посочил основанията, както и по какъв начин е формирана претендираната главница и обезщетение за забава, които вземания съответстват точно на заявения петитум, като е налице пълен идентитет между предявените установителни искове по реда на чл. 422 ГПК и Заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, издадена по ч.гр.д. № 7941/2021 г. по описа на ПРС, IV гр.с., имаща за предмет същите вземания.

Ето защо, съдът приема, че установителните искове по реда на чл.422 ГПК са допустими, тъй като са предявени в срок, в резултат от своевременно депозирано възражение от длъжника в заповедно производство, имащо за предмет същите вземания.

Относно тяхната основателност, съдът приема следното:

По делото като писмени доказателства са представени два броя фактури, както следва: фактура № 0000001771/30.03.2018 г., издадена от „Централна Ремонтна База 2001“ ООД, като доставчик, с получател „МАУСС“ ЕООД, за получен аванс за полагане на асфалт, в общ размер на 12 000 лева с вкл. ДДС, от който 10 000 лева – данъчна основа и 2000 лева – начислено ДДС, както и фактура № 1000000470/26.04.2018 г., издадена от „Централна Ремонтна База 2001“ ООД, като доставчик, с получател „МАУСС“ ЕООД, за изработка на шахта, монтаж на линеен отводнител, изкоп и депониране на земна маса, доставка и валиране на фракция, профилиране и вертикална планировка, асфалтова смес, биндер, на обща стойност 38 730.58 лева с вкл. ДДС, след приспаднат аванс с данъчна основа 10 000 лева.

От приетите по делото писмени доказателства – извлечения от банкова сметка, се установява, че на 02.05.2018 г. ответното дружество е превело на ищеца сумата от 20 000 лева, а на 18.09.2018 г. са преведени още 5 000 лева.

От заключението на в.л. Л.К. по назначената съдебно-счетоводна експертиза, прието като обективно, компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че двете фактури, а именно: фактура № 1771/30.03.2018 г. за 12 000 лева аванс и фактура № 1000000470/26.04.2018 г. – на обща стойност 38730.58 лева (формирана от вложени материали – 37 918.28 лева, СМР – 4357.20 лева, приспаднат аванс – 10 000 лева и начислен ДДС 6 455.10 лева) - са осчетоводени и от „Маусс“ ЕООД и от „Централна ремонтна база 2001“ ООД. в.л. установява, че фактурата от 26.04.2018 г. е осчетоводена от „Маусс“ ЕООД като разход за материали по дебита на счетоводна сметка 601 в размер на 42 275.48 лева, като за начисленият по фактурата ДДС е ползван данъчен кредит в размер на 6455.10 лева - сумата е начислена по счетоводна сметка 4531 – ДДС на покупките, като задължението /след приспадане на аванса/ е в размер на 38 730.58 лева, което е осчетоводено по кредита на счетоводна сметка 401 – Доставчици. в.л. установява още, че двете фактури са включени в дневника за покупки на ответника, за месец април 2018 г. и за всяка от фактурите е ползван данъчен кредит, като данъкът е отразен в Справка – декларация по ЗДДС и участва във формирането на данъчния резултат за месеца. в.л. установява също, че към датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 17.05.2021 г., в счетоводството на ищеца са осчетоводени две плащания по процесната фактура, както следва: на 02.05.2018 г. – 20 000 лева и на 18.09.2018 г. – 5000 лева, като вземането на ищеца от клиент „Маусс“ ЕООД, по счетоводни данни е в размер на 13 730.58 лева. Установява се още, че към 17.05.2021 г. и в счетоводството на ответника „Маусс“ ЕООД, са осчетоводени същите плащания, като задължението на ответника към доставчик „Централна ремонтна база 2001“ ООД, по счетоводни данни на ответника е в размер на 13 730.58 лева. в.л. установява още, че мораторната лихва върху неплатената главница в размер на 13 730.58 лева, за периода от 26.05.2018 г. – 16.05.2021 г., е в размер на 4 107.73 лева.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетеля С. А. Х. /по искане на ищеца/. Свидетелят твърди, че обектът на ответника се намира на околоръстното на П., до р. М.. Това, което искали от ответното дружество било да бъде извършена вертикална планировка с асфалтова настилка, което включвало изкопи, насипи, тъй като ставало въпрос за сграда с рампа за тирове и трябвало да се изкопае до нивото, което те пожелали, за да се товари и разтоварва от тировете директно в сградата; трябвало да се изпълни и канализационна система със съответните наклони и нива, за които фирмата имала проект за сградата. Свидетелят твърди още, че след като изпълнили възложените дейности, директно фактурирали, като при фактурирането нямало забележки, възражения. Сочил, че по фактурата имало плащане, но не изцяло, тъй като не били заплатени всички СМР. Имало договорка между страни, че има гаранционен срок, но не били предявени искания. Свидетелят твърди, че не е имало изграден път. Имало новопостроена сграда, оградена. В двора извършили изкопи, насипи и вертикална планировка, която включвала изпълнението с чакъл и асфалт, до достигане на наклон за отводняване и нивата за рампата за тирове. Свидетелят твърди, че той през цялото време е бил на място и е контролирал процеса. Сочил, че ответника предварително казали какво искат, като първото и най-важно нещо била рампата за тирове - да се достигне ниво, да се изгради, за което бил нужен над метър изкоп, след което се насипал с чакъл и се валирал до съответната здравина, за да може да бъде положен асфалт. Следвало да се изгради рампа и около сградата, тъй като имали и за обход, ивицата между оградата и сградата, трите страни около сградата, където изпълнявали и шахти със съответните наклони към тях. Пред обекта бил черен път, като рампата се направила до границата на черния път. Свидетелят твърди още, че от страна на „Маусс“ ЕООД почти всеки ден имало представител. Сочил още, че след като приключили работата, свидетелят занесъл фактурата, като не били подписвали нищо.

За успешното провеждане на предявените иски, ищецът следва да докаже фактите, които сочи да обуславят исковата му претенция - фактът на съществуване на валидно облигационно отношение между страните по делото по Договор от 30.03.2018 г. за полагане на асфалтова смес, включваща изработка на шахти, изкоп и депониране на земна маса, монтаж на линеен отводнител, доставка и валиране на фракции и полагане на асфалтова смес на отсечката, свързваща а. Ю. с главен път ***; че е изправна страна по този договор; размера и падежите на задълженията, произтичащи от описания договор по издадената фактура.

В тежест на ответника е да докаже положителните факти, които погасяват, изключват или унищожават спорното право, а при установяване на горните предпоставки от ищеца - следва да докаже, че е погасил задълженията си в срок.

Страните по делото не спорят, а и по безспорен начин се установява, че ответното дружество „Маусс“ ЕООД е възложило на ищеца „Централна ремонтна база 2001“ ООД да извърши СМР-та по „полагане на асфалт“ на обект на ответника – на отсечката, свързваща автокъща Ю. с главен път ***.

От събраните по делото писмени доказателства – фактури, в т.ч. фактура № 1000000470/26.04.2018 г., както и показанията на св. Х., се установява, че възложените СМР по „полагане на асфалта“ включват материали, както и СМР –та, включващи изработка на шахти, изкоп и депониране на земна маса, монтаж на линеен отводнител, доставка и валиране на фракции и полагане на асфалтова смес.

От приетата по делото фактура № 1000000470/26.04.2018 г., се установява, че стойността на вложените материали и извършени от ищеца СМР за обекта, възлизат на сумата от 38 730.58 лева с вкл. ДДС, след като е приспадната авансова платената от ответника сума в размер на 10 000 лева.

Макар процесната фактура да не е двустранно подписана, безспорно се установява, че

описаните във фактурата вложени материали и СМР са извършени и приети от ответника. Този извод се подкрепя от всички събрани по делото доказателства.

От заключението на в.л. по изготвената съдебно-счетоводна експертиза, прието като обективно, компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че процесната фактура № 1000000470/26.04.2018 г. за посоченото в нея задължение, издадена от „Централна ремонтна база 2001“ ООД към „Маусс“ ЕООД е осчетоводена в счетоводствата на дружествата ищец и ответник, като ответникът е ползвал данъчен кредит по нея.

Съгласно търговския характер на сделката и разпоредбите на чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ, редовно водените счетоводни книги служат за установяване на търговски сделки между търговци. Съгласно практиката на ВКС */Решение № 42 от 19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. на ВКС, II т.о./*, само по себе си отразяването на фактурите в счетоводството на ответника-купувач, включването ѝ в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея представляват признание на задължението и доказват неговото съществуване.

Не се представят доказателства за направени възражения по повод качеството и количеството на вложени материали и извършени СМР от страна на ответника. При липса на доказателства за направени такива от страна на ответника, то следва да се приеме, за установено, че ищецът е изпълнил възложеното му от ответника.

Нещо повече, от събраните по делото гласни доказателства – чрез разпита на св. Х., се установява, както съществуването на облигационно правоотношение между страните по делото по повод полагане на асфалт на отсечката, свързваща а. Ю. с главен път ***, така и изпълнението на възложеното, включваща изработка на шахти, изкоп и депониране на земна маса, монтаж на линеен отводнител, доставка и валиране на фракции и полагане на асфалтова смес, вкл. и приемането от страна на ответника без възражения. Съдът кредитира свидетелските показания на св. Х., при преценка по реда на чл. 172 ГПК, като достоверни, еднопосочни и кореспондиращи на всички събрани по делото доказателства. Неговите показания се подкрепят и от заключението на в.л. по назначената съдебно – счетоводна експертиза.

Съдът намира за неоснователни възраженията на ответника, че част от стойността на процесната фактура е за дейности, които реално не били извършени или ако са извършени, това било направено не по негово възлагане и в имот, който не е собственост на представляваното от него дружество. Изводът, че е липсва противопоставяне на приемането на изработеното, се установява, както от събраните по делото гласни доказателства, така и от установеното със заключението на в.л. по назначената съдебно – счетоводна експертиза, осчетоводяване на процесната фактура.

От заключението на в.л. се установява, че по процесната фактура в общ размер на 38780.58 лева, ответникът е извършил две плащания в общ размер на 25 000 лева.

Ето защо и предвид изложеното, съдът намира, че във връзка с изпълнението на процесния договор за ответника е останало неизплатено задължение в размер на 13 730.58 лева с вкл. ДДС по фактура № 1000000470/26.04.2018 г.

Следователно предявения главен иск е основателен и следва да се уважи изцяло.

Уважената главница е за лихвоносно вземане и съответно следва да се уважи и искането за присъждане на законна лихва върху нея, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 17.05.2021 г.

По отношение не претендираното обезщетение за забава върху главницата в общ размер на 4 149.70 лева, за периода от 26.05.2018 г. - 17.05.2021 г., съдът намира следното:

В процесната фактура липсва изрична уговорка относно срока на задължението за заплащане на цената. Според разпоредбата на чл. 303а, ал. 3 ТЗ, ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване

на фактурата. Доколкото, обаче, ищецът твърди, че срокът за плащане е 30 дни от датата на издаването на фактурата (26.04.2018 г.), то следва да се вземе предвид тази, по – късна дата, а именно от: 26.05.2018 г.

От заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза, прието като обективно, компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че дължимото обезщетение за забава върху неплатената главница в размер на 13 730.58 лева, за периода от 26.05.2018 г. – 16.05.2021 г., е в размер на 4 107.73 лева.

Ето защо и, иска относно обезщетението за забавено плащане е основателен за сумата от 4 107.73 лева, а за разликата до пълния претендиран размер от 4149.70 лева – ще бъде отхвърлен.

Относно разноските:

Съгласно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014г. на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл.422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. В мотивната част на тълкувателното решение е указано, че съдът по установителния иск следва да се произнесе с осъдителен диспозитив и за разноските, сторени в заповедното производство, тъй като с подаване на възражение от длъжника изпълнителната сила на заповедта за изпълнение в частта ѝ относно разноските отпада. В заповедното производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер 357.61 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева, общо 1157.61 лева, от които по съразмерност, му се дължат 1154.89 лева. В исковото производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер 357.61 лева, депозит за вещо лице – 200 лева, както и за заплатено адвокатско в размер на 1100 лева, или общо 1477.61 лева, от които по съразмерност, за исковия процес на ищеца се дължат 1474.14 лева.

Ето защо и, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да се присъдят направените разноски в общ размер от 2629.03 лева, по съразмерност.

Ответникът не е представил доказателства за сторени разноски, поради което и такива не следва да му се присъждат.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че „МАУСС“ ЕООД, ЕИК 830166352, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Кукуш“ № 8 Б, ет. 4, представлявано от у. В.Д., **дължи на** „Централна ремонтна база 2001“ ООД, ЕИК 113549612, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. „Втора“ № 1, представлявано от у. М.В., следните суми: сумата в размер на **13 730.58 лева** /тринадесет хиляди седемстотин и тридесет лева и петдесет и осем стотинки/ - **главница**, представляваща, неизплатена част от задължения по фактура № 1000000470/26.04.2018 г. в общ размер на 38730.58 лева, дължима по договор за изработка за полагане на асфалтова смес, включваща изработка на шахти, изкоп и депониране на земна маса, монтаж на линеен отводнител, доставка и валиране на фракции и полагане на асфалтова смес, както и сумата от **4107.73 лева** /четири хиляди сто и седем лева и седемдесет и три стотинки/ – **обезщетение за забава** за периода от 26.05.2018 г. до 17.05.2021 г., ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от 17.05.2021 г. – датата на подаване на заявлението в съда, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** акцесорния иск за разликата над 4107.73 лева до пълния

претендиран размер от 4149.70 лева, за периода 26.05.2018 г. – 17.05.2021 г., за които суми е издадена Заповед № 4544/20.05.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 7941/2021 г. по описа на ПРС.

ОСЪЖДА „МАУСС“ ЕООД, ЕИК 830166352, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Кукуш“ № 8 Б, ет. 4, представлявано от у. В.Д., **да заплати на** „Централна ремонтна база 2001“ ООД, ЕИК 113549612, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. „Втора“ № 1, представлявано от у. М.В., сумата от общо **2629.03 лева** /две хиляди шестстотин двадесет и девет лева и три стотинки/ - **деловодни разноски**, по съразмерност, от които сумата от 1154.89 лева - деловодни разноски по съразмерност за производството по частно гр. дело № 7941/2021 г. на ПРС, IV гр.с. и сумата от 1474.14 лева – деловодни разноски по съразмерност по настоящото гр.д. № 13155 по описа за 2021 г. на ПРС, XVIII гр.с.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _/п/_____